

# Det nya Självet

## **Döden verkar i mig**

En dag slutade jag vara ett “jag”. Det var enkelt. Jag körde hem från mitt lärarjobb en vårdag och insåg efter halva vägen att min kristna elev hade rätt. Hon hade efter en religionslektion stannat kvar för att meddela mig att Jesus väntade på att få bli mitt liv. Hon var bara nitton år gammal men visste detta, märkliga flicka. Det var sista lektionen för dagen och jag körde hem med hennes ord i minnet. Jag kunde inte sluta tänka på vad hon sagt. Jag var inte kristen men hennes ord gick rakt in i hjärtat. Efter halva vägen försvann “jag” och Jesus Kristus kom istället. Jag var tvungen att stanna vid Orfa-backen nära Orbaden för att tänka igenom detta och börja känna effekterna.

Döden för “jaget”, alltså den självupptagna egenkärlekens natur (Satan), bevisades den dagen i mig genom ett enkelt test – den typ av test genom vilket Anden bekräftar sin pånyttfödda kärlek i oss alla. Denna erfarenhet av en levande Kristus som liksom trängde ut “jaget” var för mig något annat än religion. Ingenstans i läroböckerna jag använde nämndes detta. Jag hade inte hört detta förut.

Anden gjorde det emellertid skarpt klart för mig att jag inte kunde ha "två herrar i mitt hjärta". "Jag" måste dö och Han måste leva. Så enkelt var det.

Det blev en svår strid, trots enkelheten, och tre veckors kamp för att lösa den frågan. För vi är nog menade att vara kämpar! Men den ytterst viktiga poängen är att när jag gjorde valet att tro på flickans ord, blev den själviska önskan att behålla "jag" helt överskuggad och ersatt av det nya Självets kärlek i mitt hjärta.

Den enkla kostsamma "trons lydnad" banade väg för Jesu överväldigande kärlek och ersatte den tidigare själviska kärleken. "Jag" gick ut, och Jesus kom in och tog dess plats. Den första "döden som verkade i mig" utlöste omedelbart Hans liv i min kropp.

Livet på gården vi hade tillsammans med min bror och hans flickvän gick vidare men nu tändes en tvångsmässig iver i mig att dela hemligheten med Jesu liv i mig, det eviga livet i mig med min familj. Det gick inte så bra. Ingen, inte ens min fru, vill se detta som något annat än ett av mina "andliga tankeexperiment". Jag slutade strax med mina försök att förklara och övertyga. Men ivern ledde mig till att undervisa i filosofi och religion på ett nytt sätt och den ivern äger mig fortfarande helt och

hållet. Emellertid var det underförstått att undervisningen inte fick vara "konfessionell", det gjorde rektorerna klart för mig.

Den ogynnsamma situationen för att evangelisera, både hemma och i undervisningen i religion och filosofi, ledde till en uppslukande inåtvänd anda av Kristi närvaro i mig och som mig. Att, som Äldre Porphyrios säger, älska Kristus i allt och alla, oavsett deras mottaglighet för evangeliet ändå fortsätta leva Kristi liv i hjärtat – detta blev för förblir än i dag mitt sätt att leva.

"Sätter du Jesu Kristi försonande blod i centrum för ditt liv och är eukaristin kyrkans levande deltagande av Jesu Kristi försoning?" frågade en kollega på skolan som var katolik. Jag svarade svävande och bad att få tänka på saken. Jag började besöka den lilla katolska församlingens mässor och vanns snart för just eukaristin som ju på ett andlig sätt redan ägde rum i mig. Nu behövde jag det yttre sakramentet, tänkte jag.

Den starka övertygelsen kom till mig efter några månader, att försvinnandet av "jag" är just den inre hemliga innebörden av eukaristin. Jag togs upp i kyrkan ett halvår senare.

Och nu kom för mig den personliga uppfyllelsen av Paulus ord till Kolosserna, att han hade en tjänst som skulle ta dem bortom deras nya födelseupplevelse. Min födelseupplevelse var borttagandet av "jag" och istället levde Han som mig. Paulus kallade det uppfyllandet av vad evangeliet först hade förmedlat (Kol. 1:23-29). Den Smorde (Messias, Kristus) inom er, härlighetens hopp och därmed befrielse från "livet i köttet".

Detta skrev Paulus till troende i **Kolossai** som inte var judar. Den grekiska prepositionen *en* som används två gånger kan betyda både "i", "inom" och "ibland". Paulus kan syfta på alla dessa betydelser.

Att Jesus skulle välkomna hedningarna och bo i deras hjärtan var något häpnadsväckande. Men den dagen jag körde hem från arbetet var jag hedning, visserligen akademiskt utbildad, men fortfarande en modern hedning. Att Jesus skulle leva som det Nya Självet i mig var ett mysterium. Det kan beskrivas som en "hemlighet", gr. *mysterion*. Samma term användes i andra läror om hemlig högre kunskap som bara delades med en inre cirkel upplysta. Detta hemlighetsmakeri finns dock inte i Bibelns användning av ordet, i stället beskrivs något som varit dolt men som nu är uppenbarat. Jesus är hemligheten, se Kol 2:2! Han öppnar dörren för alla

människor till att ta del av frälsningen i Hans liv i oss. Paulus utvecklar detta mer i Ef 3:1–6.]

## **Galaterbrevet 2:20 som fakta**

Jag var tvungen under åren som nu följde att bekänna min tro såsom den personliga bekräftelsen i Galaterbrevet 2:20. Mitt gamla "jag" hade blivit "korsfäst med Kristus" och hade således, i hans Golgata-död, dött från synden – från den falska syndiga andens inneboende såsom mitt "jag" och hade sedan förenats med Kristus i hans uppståndelse. Tillsammans med den lilla katolska församlingen I Bollnäs levde Kristus som mitt nya liv genom tro och talade trons ord att "sålunda lever jag, men inte jag, utan Kristus lever i mig." Några år senare lämnade jag och min familj Hälsingland för Sörmland. I Eskilstuna fann jag en större katolsk församling.

Innerst inne var det nu och för evigt Han som levde våra liv i våra mänskliga skepnader. Detta är att leva våra dagliga normala liv bland hedningar, agnostiker och ateister och uppfylla vår kallelse genom vad Paulus kallade "Guds Sons tro, som älskade mig och utgav sig själv för mig".

Detta sker inte genom vår tro på Honom, utan genom Hans inre vetskap som han gav oss. Detta är "Guds Sons tro". Han grundar oss. Denna vetskap bekräftar att det nu är Han i oss som vi. Han är världens ljus (Joh 8:12). Men nej, *vi är världens ljus* (Matt 5:14)! Det är vi som är Han i våra lammgestalter, och vi accepterar oss själva och agerar som oss själva. Under de två åren i Eskilstuna blev detta klart i mitt liv.

Ändå såg jag i min församling många exempel på det gamla självansträngningslivet. Bland alla mina elever såg jag det också. Jag försökte i liten skala, genom kurser i bön och meditation, visa deltagarna att vi alla är tvungna att upptäcka genom Romarbrevet 7 att det verkligen är Satan, alltså självansträngningens gud, det falska oberoende "jaget", som får oss att tro att självansträngningen är vi själva. Då och då för jag bikt till Erwin Bischofsberger och Jean Paillard och pratade genom dessa svårigheter att undervisa evangeliet. Jag fick mycket styrka genom dessa samtal.

Det gäller att, liksom Paulus i Romarbrevet 7:17 och 20, se att det verkligen är Satan som genom det strävande "jaget" uttrycker sitt lögnaktiga, oberoende självliv genom oss. Och genom den upptäckten kan vi gå vi över, som i Galaterbrevet

2:20, till att Satan försökte uppmana oss till ett falskt självförsörjande liv. Men nu, i hans ställe, är vår levande Kristus, Hans levande gudomliga Jag i våra skepnader; och vi går över till ett ansträngningslöst liv i aktivitet, vilket sålunda är Han som uttrycker sig som oss.

Eftersom detta trosbudskap är för magstarkt och radikalt för många, har jag som lärare alltid behövt förenkla det och samtidigt demonstrera min egen frid och glädje i Kristus, snarare än tala om Gal 2:20. Genom detta sätt att predika har jag kanske lett några få själar till samma insikt. Men det är sannolikt inte många som stannat i tron efter en första entusiasm. Det är en underbar kamp, men en kamp är det likväl.

## **Förenklat men radikalt**

Vi människor är skapade till Guds avbild i oändlig underbar variation och skiftande potential av ande, själ och kropp. Vi har kvantiteten av vår varelse (Apostlagärningarna 17:28), men inte den kvalitet genom vilken vi kan uttrycka den typ av person vi är. Vi är på behållarnivån – vi är kär, grenar,

tempel, kroppsdelar, slavar. Vi levs helt enkelt av den ande som finns i kärlet.

Gud är den Ende i universum som kan uttrycka sig själv och, enkelt uttryckt, det finns bara Hans natur. Men ingenting kan uttryckas förutom genom dess motsats: varmt/kallt, ljus/mörkt, sött/bittert, positivt/negativt som i elektriciteten.

Ändå valde Gud själv, som eldjaget (Hebr. 12:29) som uttrycker just sig själv, från evighet att avla sin egen älskade Son. Således förvandlades Hans förtärande eldjag till Hans eviga ljusjag (1 Joh 1:5) av evig kärlek till nästan och för andra, och Anden är den gudomliga Reproduceraren.

Samtidigt finns det en skapad varelse, Lucifer, som vägrar att göra samma förvandlande val (Jes 14:12-15 och Hes 28:11-19). Han valde att förbli i den motsatta naturen av självupptagen kärlek och kallas "denna världens gud" (2 Kor 4:4).

Vi människor kan därför bara vara medvetna jag genom att konfronteras med motsatserna, och vi togs tillfälligt över av Satan vid syndafallet. Således uttrycker vi hans Satan-Synd-natur av typen "jag-för-mig-själv" och uppfyller hans begär (Ef 2:1-3



och Joh 8:44). Vi skapar en rebellisk och orolig värld, slavar under begärens och behovens växlingar.

Från detta fångna tillstånd finns det ingen utväg för mänskligheten, förutom att Guds egen Son blev en människa och världens Frälsare. Han var som vi, kom för att rädda oss, kom för att på korset bli ”gjord till synd” – kapabel att manifestera den syndiga natur som bor i oss i vårt fallna tillstånd. Men genom att dö på korset ”dog Han från synden”, tillintetgjorde synden. Han dog för alla och alla dog med Honom. I Sin uppståndelse ersatte Sanningens Ande den villfarelsens ande som bodde oss (2 Kor. 5:14,21 och Rom. 8:10-11).

Så, genom Honom, kan vi fallna människor utöva vår enda valmöjlighet – tro. Vi kan ta emot, ge efter för och känna igen, genom Honom, Sanningens Ande som nu ersätter villfarelsens ande. Vi ”förbinder” oss inte till ett reformprogram, som om vi hade en egenskap hos oss själva (en ”natur”) som behöver förändras och tränas till något annat och bättre. Ingen förändring är nödvändig i det nya Själv som Han skapade såsom något ”mycket gott”.

Vi accepterar oss själva och inser helt enkelt att i våra centralt tomma behållar-jag är vi nu upptagna

av Hans gudomliga Jag och vi vistas nu i Hans natur och medvetande (2 Petr. 1:4). Som de grenar vi enligt Jesus är, bär vi inte längre frukten av den falska vinstocken, vilken vi nu skäms för. Istället förenas vi med den Sanna Vinstocken vars frukt är helighet (Rom. 6:21-22). Utbytet som skett genom Kristus har ersatt den inneboende synden med Kristus (Rom. 8:9 istället för 7:17). Det var detta utbyte jag erfor den där hemresan från jobbet en vårdag, då det gamla fångna "jag" helt enkelt försvann.

Vi har befriats från det falska bedrägeri vi förvärvat från Satan (Upp. 12:9) om att var och en av oss skulle ha ett oberoende "jag" och därmed ägna oss åt det Paulus kallar "livet i köttet". Vi trodde att vi var aktiva själv, självsäkra själv, självuttryckande själv. Men vi har inget sådant som ett självverkande "jag", vare sig förr eller senare, vi har inget oberoende "jag" som vi endera ska stödja, förbättra eller bli av med. Det är ett bedrägeri och en lögn, en skugga och ett misstag. Vi styrs helt enkelt av någon ande – tidigare den falska anden, nu den sanna Anden.

Således går vi nu in i tusen gånger mer kraftfull mänsklig handling, eftersom vi är fria att vara oss själva genom Anden. Han har inombords

uppenbarat för oss att Galaterbrevet 2:20 är ett faktum: Kristus lever i oss istället för Satan.

Vi accepterar oss själva och fungerar fritt genom det permanenta inre medvetandet om att Han är vårt liv och vår motivator. Vi behöver ingenting mer än detta medvetande och liv i Honom. Kärlekens Ande, levande såsom vi, driver oss nu till att föra Honom till våra medmänniskor på enklaste möjliga sätt, bara vara. Vi ser på alla såsom återlösta och inte medvetna om det. Vi var “satans-jag”, men är nu Kristus-Jag, och har aldrig varit bara “jag”!

## **Romarbrevet gör det klart**

Min elev gav mig en benådad knuff till Jesus och sedan jag plötsligt tappat mitt “jag” kunde jag äntligen se jag sanningen om oss själva. I brevet till Romarna understryker Paulus ständigt att vårt mänskliga "jag" inte är något oberoende element utan våra liv är istället som kärler som innehåller något, eller som grenar som bär någon sorts frukt, eller som slavar som arbetar endast på sin ägares vink och kallelse, som Bob Dylan sjöng: “You gotta serve someone !” Våra mänskliga jag har aldrig varit självständiga eller självförsörjande, utan uttrycker

och reproducerar bara vår ägares intressen och produkter.

Sedan dess har jag försökt hjälpa elever och vänner att se hur detta "jag" som korsfästes med Kristus var ett "jag" som uttryckte och gestaltade sin ägare och operatör. Allas våra konstruerade "jag" uttrycker och gestaltar den falska "denna världens gud" och den "villfarelsens ande", som verkar i alla olydnadens barn (alla oss medan vi är omedvetna om det, alltså ofrälsta).

Så när Paulus säger att jag är korsfäst med Kristus, menar han att mitt "jag" gick in i döden och uppståndelsen med min Frälsare, som "gjordes till synd" som jag på Golgata (2 Kor. 5:21). Många elever har uppfattat detta som ett mycket negativt budskap. Men tvärtom: i Hans död är jag för evigt befriad från den falska anden av villfarelse som invånare i "världen". Genom Hans uppståndelse är vi nu upptagna av Sanningens Ande som fullvärdiga invånare i Det Goda Riket.

Det som är så radikalt i denna underbara paulinska undervisning, och som möter en hel del ifrågasättande och motstånd, även i den katolska kyrkan, är att den mänskliga behållaren är

densamma. Men den stora skillnaden är att den nu helt och hållet innehåller gudomsanden. Detta är uppenbarligen svårt att upptäcka och acceptera på grund av den falska uppfattningen att mitt "jag" är oberoende och självverkande. En del elever har sagt: "Det låter för bra för att vara sant!"

Egentligen har vi emellertid styrts sedan syndafallet av den falska Satan-gudomen (Upp. 12:9). Det inkluderar en stor del av livet för oss nyfödda. Många har genom ren desperation gått in i trons accepterande av vår frälsta och rättfärdiggjorda relation. Vår verkliga situation är att nu vara bebodda kär! Kristus gör oss till Hans Invånare!

Hur gick detta till ? Jo, först genom sin kroppsliga död kastade han ut den falska invånaren i mig för alltid, den som är aktiv som "livet i köttet".

## **Vi har aldrig varit självständiga**

Detta leder mig sedan till problemet med motstånd från mina elever under åren, som har känt sig som hjälplösa mot sina begär och synder. Jag försökte alltid visa att de är fångade i en vanlig myt eller lögn om ett till synes självständigt "jag" som de tror kan

tänka mer, be mer, besluta sig mer, vilja mer, läsa mer, försöka vara mer etiskt medveten, bli bättre på att hjälpa sina medmänniskor, etc. Många troende blir genom detta tokiga tänkande förskräckta och betraktar det som farligt kätteri att helt ge upp sina "plikter" i självaktivitet och självförkovran. Men till slut måste de komma till att se vad Paulus såg efter mycken möda: *det enkla faktum att det mänskliga jaget aldrig har varit självständigt*. Och då kan de också inse att mänsklig självständig aktivitet under många år faktiskt har varit styrda av "villfarelsens ande", med sin karaktäristiska för-sig -själv-strävan.

När någon äntligen är tillräckligt utmattad av misslyckandet med mina egna ansträngningar, som Paulus var i Romarbrevet 7, är hon eller han redo och betingad att med stor lättnad inse att "jag" har "dött" från denna för-sig -själv-strävan, detta vanliga och accepterade koncept av att vara "sjelvständig". Genom tro ser vi så att min falska ägare och operatör, med sin natur av för-sig-själv, nu äntligen har ersatts av min Sanna Ägare, med Hans natur av JAG-ÄR-för-andra.

Som i Romarbrevet 8:1-2 kan jag nu acceptera mig själv med alla mina mänskliga förmågor som permanent driven av, uttryckande och manifesterande av Kristi medvetandes energi.

Som invånare i Hans för-andra-natur blir vi fria. Då finner vi oss vara villiga slavar åt Honom, som är upptagen med att ge mig liv och ljus och möjligheter att vara Honom-för-andra genom mig. Alla som vill ta emot kan finna och veta att de också är medvetna som Kristus, fria från illusionen av att bara vara ett självständigt och separat "jag".

## **Den radikala kärnan**

Att berätta för andra om friheten i Kristus, att Hans närvaro är aktuell nu, inte senare, utan redan nu är här för var och en av oss – är emellertid ett ibland vanskligt företag !

Ibland kan någon antyda: "Så du tror att du är lite heligare än andra kristna, en sorts elit?"

Man vill då svara: "Ja, men det är just vad du också är! Du, liksom jag är en vandrande Kristus i just den formen ! Och du kan knappast vara heligare än en vandrande Kristus i just din mänskliga form. Du inser vem du är genom trons lydnad mot Hans förkunnade ord – eller hur? Kan vi alla vara mer helig elit än "nu är vi Guds söner" (1 Johannes 3:2)?



Jag tror vår enda anledning till existens är att vara vittnen om den Totala Sanningen om Kristi Person i våra liv. Att vara frimodiga och djärva med detta liv är att vilja och våga tala om det – även om det inte är accepterat överallt. Gal. 2:20 är idag en oigenkänd sanning om vem varje frälst person verkligen är.

Det är kanske beklagligt att vi i den andliga litteraturen och i evangeliska predikningar, inte finner den totala sanningen. Varhelst vi ser minsta glimt av det, bör vi hylla det. Budskapet om Kristus i oss finns sedan urförsamlingen men i modern tid, sedan den tyska reformationen och sekularismen, är denna sanning nästan helt försvunnen. Själv-för-själv-religionen dominerar.

Men vad är den radikala punkten som får oss att tala om "total sanning"? Enkelt uttryckt är det att det inte finns något sådant som ett oberoende "jag". Det finns bara Gud. Henri le Saux skrev i sin dagbok: "Om jag finns, kan det inte finnas plats för Gud. Om Gud finns, kan inte "jag" finnas." Jesaias skrev 2500 år tidigare: "Jag är Herren, och det finns ingen annan" (Jes. 45:18). I begynnelsen var Gud. Så är det nu också. All skapelse är härledd och verkar genom Guds skapande liv i någon grundläggande form i det. Alla människor är skapade till Hans avbild, de



är Honom, sin Skapare. Elller som en anligt medveten skogsarbetare i Härjedalen förklarade för mig: "Allting är Guds medvetande. Det kryllar av uttryck i detta medvetande. Vi är ett av myriader kryll och vi vet om det, vissa av oss i alla fall. Men om du kunde prata med ett vackert rådjur och fråga om det visste om att alla djur är kryll, skulle rådjuret kanske inte veta detta. Men vi har fått den obegripliga gåva att vara ett kryll som vet om Gud som det Enda medvetandet. Vi kan som Gud säga: Se det är mycket gott!"

Vi människor har alltså vår underbara varelse "i Honom" (Apg. 17:28); men den natur som uttrycks är Hans, inte vår (2 Petr. 1:4). Men eftersom medvetandet nödvändigtvis kommer genom faktumet och kunskapen om motsatser, där den ena använder den andra för att uttrycka sig (likt ljus som "uppslukar" mörkret), så uppstår lätt denna falska "gud" med motsatt natur till den Ende levande Guden, och så uppstår den bedrägliga föreställningen att det finns ett självständigt "jag". Det är vad synd är (1 Joh 3:4). Paulus benämner det "livet i köttet".

Detta skedde för att vi skulle kunna känna den falska motsatsen – "rör inte frukten på det där trädet !" – eftersom vi genom fallet har blivit

bedragna av satan som om vi vore självständiga “jag” som själv kan bestämma livets innehåll. Detta skedde efter att vi mottagit hans villfarelses ande in i oss själva för att uttrycka hans tendens, hans jag-för-mig-själv-natur som om det vore vi.

Den siste Adam – Guds egen Son som tog kött som oss – tog bort för alltid bort den villfarelsens ande från oss genom sin död och uppståndelse som vi (2 Kor 5:14, 21; Rom 6:19), så att den bedragande anden ersattes av Sanningens Ande som uttrycker Sin kärleksfulla all-förbarmande natur som oss.

Snaran vi fastnat i är, återigen, att genom Satans bedrägeri tror vi människor att vi är självständiga “jag” med en självverkande natur. Så vi lär oss en gång för alla det lögnaktiga bedrägeriet i att vara oberoende. Anledningen till att Romarbrevet 7 för de flesta läsare, verkar vara ett så svårt kapitel, är att det imponerande djupet av denna falska uppenbarelse finns beskrivet där.

Genom betingningens kraft måste vi först bli tillräckligt desperata för att se igenom och förkasta denna falska frukt vi ätit av: den vilseledande idén att vi har en “egen jag-natur” som styr våra “egna liv”. Först då kan vi besinna oss i förundran över

den gamla satan-naturen som fick fäste och uttryck i oss: Kain införde mord och ägande och vapenmakt, kort sagt en mänsklig civilisation som vi ännu kämpar med. Satan uttryckte sig som oss (Rom. 6:21; 7:5) men har nu för alltid ersätts av Kristi härlighet, vår "Sanna Vinstock" som uttrycker Hans Sanna Vinstock-natur genom oss, grenarna (Rom. 6:22).

Således rör vi oss nu orubbligt in i härligheten i bekräftelsen i Romarbrevet 8:2 och dess spontana konsekvenser i verserna 14 till 16 och framåt genom hela kapitlet.

## **Men Sanningen motbevisas**

Faktum är att vi inte har någon mänsklig natur, utan att jaget bara är ett uttryck för den gudomliga andliga naturen (tidigare den falska och nu den sanna). Jag vill påstå att detta är bibliskt sant, vilket gör denna "totala sanning" så radikal. Den lämnar inget mer utrymme för mänsklig "jag-aktivitet", livet levs istället som ett uttryck för Kristus.

Det är här vi måste ifrågasätta det utrymme som ges för uppmaningar till självförbättring? Egentligen har alla Skriftens befallningar blivit automatisk

handling: "Naturligtvis är det så vi lever, för det är Han som uppfyller 'Lagens rättfärdighet' i oss!" "O, vad jag älskar din lag! Hela dagen begrundar jag den." (Rom. 8:4; Ps. 119:97). Det är så det blir när Kristus får leva som oss.

Vi alla troende kommer att inleda vår födsel in i Kristus med att motsätta sig och ogilla denna radikala verklighet – eftersom "jaget" hotas och vi förstår att vi kommer att förlora de skenbara rikedomar som "jaget" tycks ge oss. Det beror på att vi lever under illusionen att vara självstyrande, en illusion avslöjas i Romarbrevet 7 och ersätts i Romarbrevet 8.

Men jag minns hur en nervös pastor en gång insisterade: "Jag lever i Rom 7, inte Rom 8!" och utan tvekan kände han det så. Hur sant är inte den store George Muller, fadern till alla nutida trosrörelser, sade: "Det fanns en dag då jag dog!" Och det finns ingen annan väg än att en sådan dag kommer i allas våra liv, vi tappar "jaget" och det som Paulus kallar "livet i köttet". Men vi kämpar och gör motstånd tills vi till slut "ser" den och den infinner sig när man kör hem från jobbet en vårvinterdag i Hälsingland...

## Guds återställda sanning

Även om vår verklighet med Kristi totala sanning är radikalt befriande i sin kärna, kan vi se den som Guds återställda sanning för alla som fångats av "jag"-konstruktionen med sin värld av sina föreställningar. I Kristus-centrerat liv har vi ett kyrkoomfattande uppdrag till varje troende. Så har det varit sedan urkyrkan, särskilt kanske i den del av kyrkan som så småningom tog sig till Indien och Kina, östkyrkan som kallades "Ljusets religion" i Kinas huvudstad på 600-talet. Naturligtvis "visste" bönefäderna i Sinai, Nitria och Kellia vad förening genom bönen var för något. Mystikerna genom de europeiska seklerna kände på olika sätt till genom egen erfarenhet vad "jagets" försvinnande var. Även under 1900-talet vittnar många ortodoxa och katolska "äldre" om samma erfarenhet. Läs t ex "Precious vessels of the Holy Spirit : the lives and counsels of contemporary elders of Greece", Middleton, H.

Det finns tusentals troende som gör denna erfarenhet av att "jaget" försvinner i Kristus och att därmed försvinner "livet i köttet". Ofta lever de

befriade innanför de etablerade stora kyrkorna, särskilt den katolska och den ortodoxa. Alla kristnas kallelse bör förstås vara att, liksom Paulus, presentera det vi ser vara den fullständiga bibeluppenbarade grunden för en total kunskap – sanningen om Kristus i och som oss. Som Paulus uttrycker det: "Så kan då inte de som lever i köttet behaga Gud. Men ni är inte i köttet, utan i Anden, om Guds Ande bor i er. Om någon inte har Kristi Ande, så tillhör han inte honom. Och om Kristus är i er, så är kroppen död på grund av synden, men Anden är liv på grund av rättfärdigheten."

## **Andra har sett det och sagt det**

Johannes upprepade det om och om igen i sitt första brev. Vi vandrar i ljuset, liksom han är i ljuset (1:7). Vi vandrar som han vandrade (2:6). Vi vet som han vet (2:27). Vi lever heliga liv, liksom han levde (3:7). Vi älskar som han älskar (4:16). Vi har en tro som blir inre vetskap som han har (5:4-5, 18-20). Och sammanfattat: "Som han är, så är vi i denna världen" (4:17), för samma Ande som fick Jesus att veta och säga vem han var (Joh 14:9) får oss nu att veta vilka vi är (Rom 8:11; Joh 16:7).

Denna inre Kristus-sanning har alltid varit känd genom århundradena men många av dessa sanna troende blev martyrer i den yttre statliga och korrupta kyrkan. De var förbedjare för oss, kanske vi kan säga. I vår generation handlar det inte om fysisk martyrdöd och avhuggning av huvuden för de flesta av oss, utan om att skada vårt rykte som sunda eller förnuftiga kristna. Så vi är fysiskt fria att gå till hela kyrkan i hela världen. Och vi minns: ”Men vi har denna skatt i lerkärl, för att kraftens överlägsenhet skall vara från Gud och inte från oss.” (2 Kor. 4:7)

Så vi som är sammanlänkade i denna samkännande Kristuserfarenhet förblir inom våra olika kyrkor och denominationer – den verkliga kyrkan har förstås inga dominationer. Den är En Enda Kropp i Jesus Kristus. Vi känner bara till en sanning: Kristus själv lever nu sitt eget liv i miljontals kroppar genom Anden, tills "vi alla kommer till enheten i tron", i förståelse såväl som en närvarande andlig enhet. (Efesierbrevet 4:13.)

Naturligtvis finns både utfrysning och motstånd från många inom kyrkorna, där kristna tyvärr förblir i denna förvirring och klamrar sig fast vid det falska oberoende “jaget”, och har en religion kompatibel med “livet i köttet”. Anden måste göra



oss redo för den slutliga och mycket farliga döden för detta “jag”, så att det som förblir bara är Han som oss.

Den oförutsägbara Andens vind "blåser dit den vill" i våra nyfödda liv. Död-uppståndelse-principen gäller för oss alla: “Om inte vetekornet faller i jorden och dör, förblir det ett ensamt korn...” (se Johannes 12:24). Det är tydligt nog att Paulus gav oss sin egen erfarenhet i Romarbrevet 6-8. Som han så smärtsamt och med svårighet fann i sin vedermöda i Romarbrevet 7, kommer "döden" av denna lögnen om att vi är oberoende “jag” till dem som inte skyr någonting i för att gå det han kallade “Kristi perfekta väg som oss”.

När vi frimodigt gör det djärva trosvalet som bekräftas i Gal. 2:20, ger Anden oss samma uppenbarelseljus som Paulus hade. Inombords i detta nya själv ser vi vår gudskapade livsverklighet genom Jesus och i Hans Namn, bönen flödar i en ström av glädje och stabilitet blir uppenbar för oss och våra medmänniskor. Vi får njuta Hans Sannings Ande istället för den falska villfarelsens ande av världen med oberoende “jag” som formar religionen efter detta misstag och gör den “världslig”. Vi slår oss ner till vila i vårt sanna, av Gud bestämda tillstånd, eftersom Andens flod flyter ut från oss,



som i Johannes 7:37, 38. Ingenting kan då hindra oss från att ansluta oss till den kyrka Petrus kallar ”det kungliga prästerskapet”.

\*\*\*